

# Evet Sensin Seslendiğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Aralık 2020

Düşten bozma olmalıydı gün en çok da büyüyen günbegün, asılı kalası asaletin sönmeyen ferinde emanet ettiğin aşkın kozasında büyüyen bir sihir gibi konduğun...

Donduğun.

Solduğun.

Yerli yersiz hicabın esef yüklü izleğinde gömdüğün dününe hürmeten ellerinle büyüttüğün vicdanın, sol yanın en çok da sağduyuların.

Gölgeler mihenk taşı elbet servetin o sefil gözyaşı.

Ağlayan akasya ağacı şiarı mizacın en çok ucu yanık düşlerin minvalinde büyüyen bir taslak belki yamalı bir tema ve haykıran beynamaz sesini duymazdan geldiğin iblisin ne zamanki şerh düşse evren ne zaman boyunun ölçüsünü aldığı ezelden...

Kürediğin sözcükler bazen kof.

Sevdalı mizacın mı küflü bir duvara işlenmiş el yazısı gibi içinin duvarlarında boyası akan gözlerinde aşkın ve sefil tanrısı özlemin ve elbet hiçliğin tabularını yıkamadığın.

Mizansen ve de sevdalandığın.

Alyuvarları şiirin kanayan hücrelerine tebessüm ektiğin elem yüklü niyazında seni tek duyan ve tek koruyan İlahi Ateşin her kıvılcımında yeniden ve yeniden doğduğun elbet asılı kaldığın illa ki o sırdaş pencere en çok aşka en az sana bazense evrene ve yalnızlığa açılan...

Uyruğu da yok acıların madem hele ki içindeki o t/aşkın matem ve şimdi öperken kalemin ucundan eğriyen sen değilsin belki meyilli olduğun yalnızlığın tapusuna şahit iken sadece Yaratan.

Bir düş meclisiymiş meğer hayatın taslağı en çok ektiğin en çok da sen iken eziyet çektiğin üstelik meziyet bildiğin o kalk borusu.

Şaibeli bir gölge misin?

Asla.

Yalnız mısın katıksız varlığın iken istilaya uğramış?

Ne gam, Tanrım.

Aşkın şahikası bir b/akış mıdır yoksa ve sefil tınısında o mabedinin bir yıldız kadar parlak mısın söyle? Hiçliğin zemini ve varlığın da emin olduğu.

Ve saymaya başla ve asker adımlarında yalnızlığın şarkıları çivile mevsime: hangi mevsim mi?

Elbet yaşadığını ilan ettiğinken son kozun en çok da közünde yanıp tutuşan iç ses ve şimdi dış sese konuşlan ve kısa kes, sefil iç ses!

Elbet sensin seslendiğim.

Elbet sensiz ezildiğim.

Elbet benim yalnızlığın kırbacı ile daha da şiddetle kamçılarken sözcükleri.

Şah damarımdan yakın ve en çok sevdiğim sonra çoğaldığım sonra azaldığım sonra sustuğum sonra açtığım sonra solduğum...

Defalarca diktiğim o kol düğmelerim.

Asla yamayamadığım heybem ve işte içinden sapır sapır dökülüyor sözcükler ve hala sonlanmıyor bu devasa iç ses.

Nankörsün ve şaibeli ve sefil ama asla azgın değilsin belki de acının azmanı ile eşleştiğim ve küredığım hayat ve küstüğüm cihan ve tünediğim o dal:

Al işte, kırıldı tam da konduğum yerden düşerken bir el tuttu ve yeniden uçtum olmayan kanatlarıma konan kardı belki kan ama kandım ama kandırmadım ama kanadım ama kanatmadım da ezelden.

Sözcükler cılız.

Sözcükler semirmiş.

Bense emir eri iken iç sesin ve senin hala susmadığın.

İşte hava kapandı güneş çoktan şaşkın ve Aralık sandığımız bir bahar güneşi ile buzların eridiği nihayetinde denizlerin t/aştığı elbet kıyametin de alametifarikası.

Külüstür değildir sözcüklerim.

Şaibeli asla değil.

Suskunluğuma kılıf geçirdim son sekiz yıldır ve işte kalemin zevcesi iken iç ses:

Evet, sensin, seslendiği; sensin dinmeyen üstüne üstük yağın rahmeti bitimsiz dış sesin o sefil nidaların ve haykırıların açölçerisin sen, iç ses.

Ve benim iç acılarım senden ibaret bir de bilemediğim bir yolculukken yarınla olan alışverişimde hala da emin değilken hayatı sevip sevmediğime.

Bir ket vuruldu ki içimdeki coşkuya.

Bir de aşkın rehabetine öylesine kapıldım ki.

Hüznüme sadığıma ve hüznüm de bana ve işte arada kaynıyorum, iç ses.

Bir itiraf değil bu.

Bir mektup hiç değil.

Bu, ben değilim ama sen bensin ve işte kördüğüm bir de bir ömür takılı kaldığım o kör nokta.

Nankörüm, evet.

Acımasızım de: en çok kendime ettiğim eziyet ve zulümden ibaret bir taslak olmayı ise meziyet addettiğim.

Sevebileceğimden çok sevdim ve sevilme fılan da olmadı niyazım yeter ki dokunmayın bana yeter ki nefret etmeyi kesin, derken.

Nefsim, ah, sefil nefsim elbet ilk tanışıklığım çocukluğumda saklı belki de sevdiğim ne varsa yemeyi kestiğim ve mum gibi eridiğim derken tüysıklet yaşadığım uzun yıllar.

Nefesime sadığım ve acıma da açlığıma da.

Şimdi ise beni doyuran sensin ve üzen de ve mutlu kılan aslında sen bensin ve ben, sen olmayı reddediyorum an itibari ile.

Köstekli saatim değil her saat başı günde en az iki kere bile doğru saati göstermiyor çünkü akreple yelkovanı sonsuza kadar ayırdım birbirinden.

Ben sefil bir saatim hiçbir zamana denk düşmeyen.

Ben bir nesirim de şiir de.

Şaibeli değil lakin gel-git mizaçlıdır içimdeki tutkulu çocuk ve seni sevmeyi reddediyorum gerisi ise sana kalmış.

Tütme değil tutmak istiyorum artık elbet hayata bir yerlerinden tutunmak ve özgürce yaşamak.

Kendimi sevmeye başlamışken hem de.

Nesli tükenen varlığım; mesafe kat eden sırdaş yüreğim; suskunluğuma gölge düşüren senken, iç ses...